

UTESLUTANDE, part. akt. af *Utesluta*. Brukas adjektivt i följande bemärkelser: 1) Som har kraft att utesluta. *U. rättighet, privilegium*. — 2) Som ej lemnar inrymme jemte sig åt något annat. *U. smak. U. tycken*. — 3) Säges äfven om den, som förkastar allt hvad ej öfverensstämmer med hans smak, tycken, tänkesätt, intressen. *Han är mycket u. i sina tycken*. — *Adv.* På ett uteslutande sätt, endast och allenast. *U. systemsätta sig med något. U. gynna ett parti*.

UTESLUTANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom någon eller något uteslutes. Brukas för alla bem. af verbet *Utesluta*, utom 3 o. 6. *Med alla andras u. ell. med u. af alla andra*, så att alla andra äro uteslutna.

UTESLUTNING, f. 2. 1) Se *Uteslutande*. — 2) (boktr.) En uppsatt rads fylldande.

UTESTÄENDE, a. 1. 1) Som står ute. (Substantivt) *En af de på gården u. U. gröda*, ej inbergad. — 2) a) Utlånt. *Hafva penningar u. Ett u. kapital. U. fordringar*, obetalta. — b) Pantsatt. *Hafva silfver u. för ett penninglån*.

UTESTÄNGA, v. a. 2. 1) Stänga för någon, så att han ej slipper in. *I går aftons blef han u-gd*. — Äfv. *Stänga ute*. — 2) (fig.) Afhålla från inträde, hindra att komma in, att intränga, att blifva delaktigt af något, o. s. v. Har till objekt både sak och person. *U. vattnet, luften. U. medtälflare. U. någon ifrån förslaget. Rättighet, som u-ger alla andra*. — Äfv. stundom *Stänga ute*. — *Syn.* *Utesluta, Utehålla. — Utestängande*, n. 4. o. *Utestängning*, f. 2.

UTEVARANDE, a. 1. o. s. Som är ute under bar himmel, ute på färdvägar, o. s. v.

UTFALL, n. 5. 1) Utfallande. Mest i läkekonsten. *Lifmoderns u.* — 2) Utlopp, aflopp. *Vid flodens u. i hafvet*. — 3) Belägrade uttryckande till strid emot de belärande, eller att förstöra deras arbeten, eller att borttaga eller förnagla deras kanoner. *De belägrade gjorde ett starkt u.* — 4) (i fäktning) Stöt med värjan, under det man faller framåt med kroppen. — 5) (fig.) Häftigt förebråelse, anfall med ord. *Han gjorde ett häftigt u. emot mig. Jag svarade ej på detta u.* — *Syn.* Apostrof, Skottkolf.

UTFALLA, v. n. 3. (böjes som *Falla*) 1) Falla ut ur, ifrån. *Näsduken utföll ur fickan*. — 2) (om belägrade, och i fäktning) Göra utfall (bem. 3 o. 4.). — 3) (om floder, o. s. v.) Flyta ut. *Donau u-ller i Svarta Hafvet*. — *Syn.* Åfbörda sig, Åfbörda sitt vatten, Utflyta. — 4) (om haf, sjöar) Sänka sig, falla. — 5) (om penningar, arvoden m. m.) Utbekommas, vara att lyfta, erhållas i utbetalning. *Så snart hans lön u-ller*. — 6) Slå ut, afhöpa. *Det har u-llit lyckligt. Företaget utföll olyckligt*. — Äfv. för alla bem. *Falla út*.

UTFALLANDE, n. 4. Händelsen att något utfaller.

UTFALLSRÄNNA, f. 1. Ränna för vattens aflopp.

UTFARA, v. n. 3. (böjes som *Fara*) 1) Se *Fara út* (under *Fara*, bem. 1, b). — 2) Hastigt förflyttas, drifvas ut ur ett ställe. *En bläst utfor ur molnet*. — Vanligare *Fara út*. — 3) *U. mot någon*, se *Fara út* (under *Fara*, bem. 3). — *Syn.* Apostrofera. — *Utfarande*, n. 4.

UTFART, c. 3. 1) Kortare resa, färd, som företages ifrån en stad ut åt landet, eller äfven till utländsk ort. *Göra en u. åt landet. Jag ämnar i morgon göra en u. till Köpenhamn*.

II.

— 2) Utfarande. *Vid u-en genom porten. Kurlans u. genom gevärsmynnningen*.

UTFÄTTIG, a. 2. Så fattig, att man ingenting äger.

UTFILA, v. a. 1. Genom filning borttaga eller utvidga. — Äfv. *Fila út. — Utfilande*, n. 4. o. *Utfilning*, f. 2.

UTFINNA, v. a. 3. (böjes som *Finna*) Finna genom mycket eftersinnande. *Jag kan ej u. orsaken dertill*. — Äfv. *Finna út. — Utfinnande*, n. 4.

UTFIRA, v. a. 1. (sjöt.) Utskjuta.

UTFLYGA, v. n. 3. (böjes som *Flyga*) Sé *Flyga út. — Utflygande*, n. 4. o. *Utflygning*, f. 2.

UTFLYGT, f. 3. 1) Utflygning. *Ungarnes u. ur boet*. — 2) (fam.) Utfärd, vanligen för nöjes skull. *Göra en liten u.*

UTFLYTA, v. n. 3. (böjes som *Flyta*) 1) Utströmma. *Mälarens vatten u-ter i Östersjön*. — 2) Flytande på vattnet utfara. *Stocken utflöet i sjön*. — 3) (fig.) Liksom flytande utgå, sprida sig ut. *Ljuset u-ter ifrån solen*. — Äfv. *Flyta út. — Utflytande*, n. 4. o. *Utflytning*, f. 2.

UTFLYTTA, v. a. 1. 1) Flytta ut, ur, ifrån; utföra. *U. ett bord i yttre rummet. U. saker på landet*. — 2) Flytta längre bort. *U. byggnader. U. ett råmärke, en gårdesgård*. — V. n. Lemna ett ställe, ett land, för att flytta till ett annat. *Jag skall i morgon u. ur lägenheten. U. på landet. U. till Amerika*. — Äfv. *Flytta út. — Utflyttande*, n. 4. (för aktivt) och *Utflyttning*, f. 2. (för både aktivt och neutrum).

UTFLÖDA, v. n. 1. o. 2. Utströmma. — Äfv. *Flöda út. — Utflödande*, n. 4.

UTFLÖDE, n. 4. Utströmmande.

UTFODRA, v. a. 1. Nära med foder, o. s. v. *U. kor med klöfver, med drank*.

UTFODRING, f. 2. Hästars eller boskapskreaturs närande. *Sätta på u.*, lemna häst, boskapskreatur åt någon att af honom utfodras. *Hafva på u.*, hafva på sitt stall sålunda lemnadt kreatur.

UTFODRINGSSTALL, n. 5. Stall, der hästar emottagas till utfodring.

UTFORDRA, v. a. 1. 1) Fordra att utbekomma. *U. sin lön. U. penningar*. — Äfv. *Fordra út. — Syn.* Utkräfva, Infordra. — 2) Se *Utmana. U. någon på duell, på värja. — Utfordrande*, n. 4. o. *Utfordring*, f. 2.

UTFORSA, v. n. 1. Forsande utströmma, häftigt och ymnigt flyta ut. — Äfv. *Forsa út. — Utforsande*, n. 4.

UTFORSKA, v. a. 1. 1) Genom forskning finna, utleta. *Han har ut. att... Söka u. ens afsigter. Jag skall söka u.*, hvad hans afsigt är, om han vet det. — Äfv. *Forska út. — Syn.* Utspana, Utleta. — 2) Utleta ens tänkesätt, afsigter, o. s. v. *Söka u. någon. Han är ej lätt att u.* — *Utforskande*, n. 4. o. *Utforskning*, f. 2.

UTFRUSEN, a. 2. neutr. — *et.* Se *Förfrusen*.

UTFRÅGA, v. a. 1. Genom frågor utleta, utforska. *U. en hemlighet. U. någon*. — Äfv. *Fråga út. — Utfrågande*, n. 4.

UTFULA SIG, v. r. 1. (fam.) Göra något fult, bete sig på ett fult sätt.

UTFUNDERA, v. a. 1. Genom funderande utfinna. *U. en plan*. — Äfv. *Fundera út. — Syn.* Uttänka.